

أَهْدِيكَ هَذَا كِتَابًا وَبُكْرًا لِيُطَبِّقَ

بِعْنَانِ خَالِقِ وَصَاحِبِ كِتَابِ مَسْطَبِ فَضَائِلِ حَضْرَتِ وَلايَةِ مَآبِ

بِحَقِّكَ يَا مَوْلَانِي
لِلشَيْخِ وَالْمَوْلَانِ جَدِّكَ
عَلِيٍّ مَوْلَانِي

مَطْبَعُ مَكْتَبَةِ لَدُنْكَ
دَرْيَا وَبَعْدَ مَا هُوَ مَطْبُوعٌ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شرح صدورنا بخصائص خواص اصعبائه ، ووضح عقولنا بجلال
حقائق خلفائه ، ونور قلوبنا بنوار دقايق احوال اوليائه ، واملأ بطوننا بنواع
شقائق حجج علي ، والشكر لله الذي نطق المستناب بالبراهين على خلافة افاضل ذرية
سيدنا نبينا ، واشرف بيانا بالادلة على ثبات امامة عترته خاتم سفرائه ، حتى اجرا قلا
العامة بتجريب احوال الادلة على ثبات امارته قرابة سندا خلافة ، **فنتشهد ان لا اله الا
الله وحده وحده لا شريك له ، ونشهد ان محمدا عبده ورسوله الذي لا نبي بعده ، فنشهد ان
الاثنى عشر احدا بعدا في عهدك من اطهر عترته نبيته ، خلفاء الله وحججه ينصرونه على كافة
خليقته وبرتيته ، بعد سوره الى قيام يوم جزائه وعدله ، ونشهد ان اخوه المحمدي
نمتد في ارضه الى بقاء تكليفه ، فعليه وعليهم التسليمه والتحيه والتصليه من الله اكملها واجملها
واقضلها واجملها واضوئها ، واضوحها ، واشرفها ، وانمها ، وانزكها ، وابهينها ، واسناها ، و
اطهرها ، واظهرها ، وانزهها باضعاف ما احصه علمه في كل آثر وثابته حتى ملئت ذرات ملكه
وعلى اطيب نساله ، ومنتخب صحابه ، ومنتخب تابعه واشياعه ، **وبعد** خادم دين سيد العوالم و**

ادوہ مسلم اقل نبی ہاشم ابن حسین ابوالقاسم الرضوی القمی ابالابوی الحال مکنہ بختی نسا

انشاء اللہ تعالیٰ بعرض میرا تذکرہ این مجالہ لامعہ و مقالہ قاطعہ موسوم بحقائق لدنی و رشیدی

واقیق خصائص علومی از مصنفہ امام انسانی میباشد پس این شرح را بطور کمال اختصار و واضحہ بلاغی

و استتار عام فہم برکت نواب بنو ابی رفیع الشان مسیح المکان کرد بلانی محمد علیخان

تجمل کی انسان العین و عین الانسان ظہیر الاعلام و القرآن تفسیر الاسلام و الایمان الساج نواب

ناصر علیخان و فقہما اللہ المنان فی ترویج الشرح و الفرقان و تقویۃ اہل الایمان

سیر فضو اناب نواب علی رضاخان علیہ الرحمۃ و الغفران کہ از سہشت توارسلطت

قدیرہ بلکہ انہ ہویہ باشند فخر سہم اللہ من الوقائع و الشرورہ مرحی الذہور و انبہم بالعز و المرور

و ایدہم علی مائتہ الضلالۃ و الزور و الفسور و العجور باغراض انسانی و بغیر شواہد نیامی خالصا

لوجہ اللہ و ابتغای مصلحتہ تم نوشتہ و در مطاوی بیان این سالہ شریفہ جو امر زو امر بارہ افکار عالم تاب

تنبیہ و در غرابتا بار بار یکا نمایا بہتہ و سبک ضبط و ثبت در آوردہ تا از عم فواید و اتم عواید

عامہ خلائق و با علم و بی علم الی بقا معذور و زکا منتفع و مستفیض شوند و توقع وائق و رجاء فائق از خالق

صاوق و ارم کہ فیض العیمہ و کریمہ القدر و عفت بہولت باقی تالیف و بلاخط کنندہ ان ہونہن و بنا کلہم

نافع و شافع کرد و قلا حول و لا قوۃ الا باللہ العلی العظیم الکفیل و هو حسبی و نعم الوکیل

بل تذکرہ قبل از شروع و اصل کتابا باز ذکرین مقدمہ میباشد **مقدمہ اولی** بدانکہ در این کتاب

خصائص علومی من اولئک آخرہ کل احادیث متفق علیہ است صحیح متواتر لسانہ میباشد الا وہ کہ حدیث

مختلف غریب اند و بیان آن بجای خود آنہامی آید انشاء اللہ تعالیٰ **اصنام** او از احادیث صحیحہ آن

حدیثی است کہ بعضی فرقات اسلامیہ آنرا در وقتہ ضبط کردہ باشذ فرقتہ و نیز چون اکثرہ روایات بخاری

مسلم و سنن و ترمذی یا مرویات کافی و فقیہ و وافی و غیر آن از امامیہ ہر چند سبب از اہل ملتی بطور سنا

صحیح خود احادیث منفردہ اما در اثبت و ضبط نمودہ پس این نوع حدیث صحیح نہ ہی حجتہ بر اہل مائتہ او میباشد

نہ بر غیر بل خود بل حدیث صحیح و ثابت و زنیقہ و اصالت حدیثی میباشد کہ مقال حصوم یا صحابی مدعی روایات

نقل کردہ و محدثین مختلفہ بمثل اسلامیہ و رسانید خود کل الفاظ آن حدیث یا بعضی از او یعنی لغویہ صحابہ

مستعمل یا الفاظ حصوم یا معانی و الفاظ حصوم را با الفاظ مترادفہ یا متقاربہ بگریزیند چون حدیث منکنت مولا

فعلی مولا چون من کنت لیه فعلی لیه چون من کنت لیه فعلی لیه و چون من کنت نبیه فعلی امیره
و چون الصلوة مکتوبه و الصلوة مفروضه و الصلوة واجبه و امثال این پس این چنین قسم
حدیث فی الواقع حدیث صحیح حجه و قابل احتجاج بر همه اهل طل اسلامیه میباش و در آیه **تتلیا**
پس این کتاب خصائص نسائی از احادیث صحیح متفق علیه اسلامیه کل مرجع اندالنا و غیره میباش **مقدمه**
ثانی بر آنکه مصنف این کتاب خصائص از احادیث صحیح است با اتفاق ثالث ثانی بحاری مسلم و نسائی از
مجموع روایات نسائی ارجح و اقوی از مسلم میباشد پس این مصنف خصائص مناسب سنن و کتاب معتبری و
مختب سنن حیدر فرموده به امام در علم حدیث چون آفتاب درخشنده در اندک حدیث با اتفاق اهل سنت
میباشد لهذا سنن که پاره متفرده او این خصائص علوی و کتاب معتبری از احادیث صحیح است با اتفاق معبود
و محسوب میباشد علمی و ثاقب و اعتبار و استناد و اعتماد کتاب کلامی است ثاقب و اعتماد و اعتماد و اعتماد و اعتماد
لازم و ملزم میباشد **اصول** مصنف این خصائص و سنن معتبری از قدما ائمه میباشین اهل سنت و جماعت و آن
طائفه چون آفتاب و سنن حضرت الهماست حاجه ذکر توشیح او میباشد علم ربانی و رایه و روایه از توشیح
این شخص مشهور است پس این کتاب خصائص از جمله صحاح مسانید است اهل اسلام با آنکه میباش **مقدمه**
ثالثه در سبب تالیف این کتاب خصائص جمعی از نقله اقوال و جمله اخبار و ائمه رجال منهم در اقطبی
امام حافظ ابو نعیم و ابن حجر عسقلانی در تهذیب التهذیب نووی در تهذیب الرجال و فیض و تهذیب الکمال
و در لغات و وقایع الایمان غیر آنها ثبت و ضبط است که امام اهل حدیث **ابو عبد الرحمن**
ابن علی بن شعیب بن علی بن سنان بن بحر نسائی با صفا بلدی میباشد چه نسائی بفتح نون و بفتح سین موله و آخر
بمنزه شهری از نواحی ملک فراسان است پس از مصور آخر عمر خود این نسائی بشام آمد در جامع دمشق داخل
شده که همه معتقدان مقلدان معاویین سفیان از او را مقرره او در مسجد بر سر منبر خطیبی و طیفه خواص معین
بعد هر نماز بود که در خطبه بعد حمد خدا و نعت مصطفی لعنت رب علی مرتضی میکردند و این بر نسائی بسیار
شاق گردیده منع و زب بلیغ کرد ممنوع نشد ند پس در چند روز نهایت مختصری مددی از صحاح احادیث متواتر
متفق علیه است از خصائص حضرت امیر جمیع کرده مشهور خصائص علی گردید بفرصت هدایت آنها پس این
احادیث را بر آنها بر منبر خواند جمعی از طعنونان تبعه اموی گفتند که آنچه در فضائل معاویه است با سخنان چو آب
شان فرمود که آیا پس نیست معاویه را که بعد خروج خود و عوار همسری میکند علاوه بر آن فضل او بخوبی بدوایت

و یروم و کما عرف له فضيلة الا قال النبي لا اشبع الله بطنك يعني من نيا انهم و باره معاوية
 فضيلة صحيح و ارد و ثابت باشد غير انك بجزية معاوية و عاهه بکرده که سیر نمند خدا شکر ترا پس دفعت کل این
 دشمن از مقتدران امویة بجوم کرده عینین سانی را گرفتند و عضو ناسل او گرفته کشان کشان کشتان کردند
 انداختند پس سانی بوسیت کرد که مرگ بکشد نظر دین نمید و همین صدمه مرد و شهید شد و دنا و دنا و شهر نامه
 شده و سه و پانزده یا چهارده و قیامت و اما شایسته او نم و شنبه شد یاد و سه و سه و قیامت که
 میان معاویه و ده می باشد و در قطنی گفته بعد از آن شباهت به جنبه سیر و صفا و بقولی در شبان سینه
 خاص و در فون می باشد و بقولی فون در فون از این سینه شنبه ای دیگر بیت المقدس گردید
 مشهور و اکثر است **حاله** ابو بداند نیشاپوری گفتی اول مدینه اسلام سانی را بشیر و سانی
 که در قطنی میگفت سانی مقدم است بر کسیکه در طریقت و در قایل و چون امام بود امام علی
 شیخ خود زهی را اینها حفظ مسلمانان الحجاج او السانی فقال السانی زهی سلمه انظمت سانی
 زهی گفت سانی پس بی خود زمین بواب عیش نمودم از هم پیش گفتی سانی انظمت **مهر**
دابعر و سب کثرت تو ایف کتب من قتب فضائل و ربلمت سانی به زخا لئلا مولد ان یزید
او هما انکما طما ربان فانی ان قتب رسول امیر المؤمنین علی امام و علیه کل فرقات طمانینه
 الا انک زید است میگو امام و خلیفه اول است و زید و یزید بنی هاشم است سوا معاویه و یزید و قومه او
 و خوارج چه نزد آن خلیفه و امامت است لهذا خاص معاویه و یزید و بنی هاشم سانی سانی علی
 لعن بر او تا نشاند و چو رسال میگردند و سانی شیخه علی عباد و رواه مناقب و قبل من و سانی
 صحاح احادیث بتواتر و رواه انه قال النبي ذکر الله عبادة و ذکر علی عبادة و ذکر الائمة
 من الله عبادة حال که در نزد رسول و سانی علی و امه از اول او و عبادت است و ایضا جمع می نمود این
 مغازی انطب غیر بما قال ان الله جعل لآخر علی ابن ابي طالب فضائل لا تحصى کثرت فمن
 ذکر فضيلة من فضائله مقربا بها غفر الله له ما تقدم من ذنبه و ما تاخر و من نظر الى کتاب فضيلة
 من فضائله غفر الله الذنوب التي كتبها بالنظر و من استمع فضيلة من فضائله غفر الله له الذنوب
 التي كتبها بالاستماع و من كتب فضيلة من فضائله لقرن الملائكة يستغفرون له ما بقى من الذنوب
 اللهم و اقر عینی بجزیه فرمود و تحقیق خدا کرد ایند بر اینی یاد و علی فضائل را بان حد که بشمارش آید

از روی کثرت و ہر کہ ذکر کنہ فضیلتی را از فضائل علی رحایک معتقد بان باشیامرز و خدا مر ذاکر را جمع
 کتابان گذشتہ و آیتہ اورا و ہر کہ نگاہ و نظر و ملاحظہ کند بسوے کتابہ فضیلتی را از فضائل و مایہ مر و خدا
 کتابان اورا کہ کتاب بنظر و نگاہ مددہ التمر کردہ و ہر کہ گوش کنہ فضیلتی را از فضائل و مایہ مر و خدا جمع
 کتابان اورا کہ بشندن تمل آوردہ و ہر کہ بنویسد فضیلتی را از فضائل و بلا زوال ملائکہ استغفار و توبہ
 میکنہ برے کاتب و تا وقتیکہ باقی بانا بر ای آن کتابہ و در دنیا سہ و اثر و نشانہ او و در موتہ فی القبر

مر ویت عن احمد بن حنبل قال رايت رسول الله في النوم فقال يا احمد هلكت قول الشافعي محمد بن

ادريس بن يثي من حفظ امتي اربعين حديثا من السنن كنت بشيعة الم يوم القيمة ما عرفت
 عن فضائل اهل بيتي من السنن شيئا يعني احمد بن يثي نا کہ من حضرت سول را و خوابے يد مرس
 نوم و بن ای احمد ہا کہ ش می بقول شافعی کہ از حدیث من ہر کس یاد کرد یا ثبت نمود از امت من چہل
 حدیث را از سنت یعنی از احادیث من پس بیستم من شنیع حافظ را بر روز قیامت یا شناختی از انبیا
 برے اہل بیت من نیز را یا چہل حدیث را از سنت من یا کنی نبی کہ حقہ عتاب شدید و پیشہ شیخ
 محمد بن احمد بن حنبل بقول ہلکت فی قول الشافعی پس احمد گفت ہر چہ من فضائل آل محمد را روایت
 میکردم اما نہایتہ کم بخوب سلاطین ظلمہ و لکن بعد این خواب متخیر کہ ہر و ثبت و ضبط احادیث و مناقب
 آل محمد حتی کتاب مناقب فضائل المطہرین ابالافراد خاص و انما لایف نمودم تا پیغمبر صلعم ازین خوشنود شود
 پیغمبر پس سبب موم در ذکر و تدوین علم مناقب کثیرہ لایف کتب فضائل آل خیر البشہ سلعم این میباشہ

مقدمہ خامسہ بانکہ ما درین کتاب اول عین عبارت حدیث ابالاسناد مع ہمار و

اوضیطے کہیم پس ترجمہ آن از راوی آخرت نامیم مطابق استعمال عام فہم بدون انخلاق بطور انتہا
 چہ ترجمہ لفظی بحسب ترکیب عربی اغلب مطلب مفہوم نمیشود پس از ترجمہ علیحدہ مستوجہ بانکشا معانی
 بعض الفاظ حدیث ہون لغزش علم ہر بال بصر فی و لغوی و نحوی و منطقی بشیم نہ بطور اظاہر چہ ان مل و نہ بطور سیاہ
 اجمال و مختصا ہر و مغل و نہ بطور انخلاق و ادخال لغاتہ و کلمہ مفرد و چہ اوہل از حصول مطالب میباشہ متوکلا علی

رب البیت العتیق و هو رکنی الوثیق و جارا اللصیق فہو خیر رفیق و شفیق تبصرہ بانکہ مصنف اکثر
 باسانید مختلفہ احادیث متعہ آورده و ما بعد ترجمہ ہر یکے از مکررات علیحدہ تشریح ہر آنہا و آخر آنہا یک بنا
 میکنیم بطور اختصار بعنایت کردگار تعاقبیا ہا و اینجا شروع میکنیم کتاب مستطاب بانکہ در بعض نسخ

عبدالرحمن او گفت خبر او را شبیه از عمر بن مروه از ابوتمه از زید بن ارقم وقت اول کسیکه نماز نیت با بنی
خوانند او علی بود قال **لنساخ** **در اختلاف الفاظ الناقدین ترجمه**

امام نسائی فرمود اینجا ذکر مشهور اختلاف الفاظ این حدیث از ناقلین آن **حدیث** اخبرنا محمد بن
بن لثنه قال حدثنا محمد بن جعفر عن عند قال حدثنا شعبه عن عمر بن مروه عن ابی حمزة

عن زید بن ارقم قال اول من اسلم مع رسول الله صلعم علی بن ابیطالب ترجمه خبر او را محمد بن
مشنی او گفت حدیث کرد ما را محمد بن عبد از غن را وقت حدیث ما را شبیه از عمر بن مروه از ابوتمه از

زید بن ارقم او گفت اول کسیکه سلام آورد و تقبیرت واقعی کرد بر سواد او علی بن ابی طالب بود
حدیث اخبرنا عبد الله بن سعید قال حدثنا ابن دریس قال سمعت ابا حمزة موالفنا

قال سمعت زید بن ارقم يقول اول من سلم مع رسول الله علی وقد قال فی موضع اخر اسلم علی
ترجمه خبر او را عبد الله بن سعید او گفت حدیث کرد ما را ابن اوسین او گفت شبیه مکه که بوتمه غلام

از او کرده انصاری گفتم که شبیه زید بن ارقم را که گفتم اول آدمیان که نماز با پیغمبر خوانند او علی بود و
تفییق بیاورد فرموده اول آدمیان که سلام آورد او علی بود **حدیث** اخبرنا محمد بن سعید بن محمد

قال حدثنا سعید بن خنیس عن سعید بن عقیبة الجلی عن یحیی بن عقیبة عن عقیبة قال جئت فی
الجاهلیة الی مکة فترلت علی العباس بن عبدالمطلب فلما ارتفعت الشمس وحلقت السماء وانا

انظر الی الکعبة اقبل شاب فرمی ببصره الی السماء ثم استقبل الکعبة فقام مستقبلها فلم یلبث حتی
جاء غلام فقام عزیمینه فلم یلبث حتی جانت امرأة فقامت خلفها فرفع الشاب فرفع الغلام

والمریة فرفع الشاب فرفع الغلام والمریة فخر الشاب ساجدا فسجد لهما فقلت یا عباس عظیم
فقال تدری من هذا الشاب فقلت لا فقال محمد بن عبد الله بن عبدالمطلب هذا ابن اخی هل تدری

من هذا الغلام فقلت لا فقال هذا علی بن ابیطالب بن عبدالمطلب هذا ابن اخی هل تدری
من هذا المریة التي خلفها فقلت لا قال هذه خدیجة بنت خویلد زوجة ابن اخی حدیثی

ان ربه رب السموات والارض مرة بهذا الدین الذ هو علیه والله ما علی الارض او ظهر
الارض كلها احد علی هذا الدین غیره ولاء الثلثة **ترجمه** نسائی باسناد و غیر میفرماید که خبر او را

محمد بن سعید بن محمد او گفت که حدیث کرد ما را سعید بن شمیم از اسد بن عبیدة سجلی زید بن عقیبة
عقیبة

او گفت آمد من در ایام جاہلیت یعنی قبل از اظہار نبوة محمد پس منزل کردم بخانه عباس بن عبدالمطلب
 پس وقتیکہ بند شد آفتاب حلقہ کرد و آسمان یعنی ظہ شد و من منگرتیم بسوسے کعبہ پیش کعبہ جوانی آمد پس
 نکاہی کرد بسوسے آسمان پس از آن روی کعبہ شد پس رنگ نکر دتا آنکہ پسری آمد پس او ہم بطرف راست
 آسجوان ہی کعبہ استلاہ شد پس منوز رنگ نشد تا آنکہ آمد زنی پس او ہم استلاہ شد پس پشت آن دو نفر پس
 رکوع کرد آسجوان پس رکوع کرد آن سپر ہم پس و آن ان ہم رکوع کرد پس بلا شد از رکوع آن جوان
 پس بلا شد آن طفل و زن پس فرود آمد آن جوان بکالت سجده و سجده کرد پس آن سپر و آن زن ہم بکبت
 او سجده رفتند و سجده ہر سہ کردند پس نیگوند کہ من گفتم ای عباس عظیمی ارین سہ اہم دیدم پس
 عباس بن گفت کہ آیا میدانی این جوان کیست عقیقت گفت نہ پس عباس گفت این جوان محمد بن
 عبد اللہ بن عبدالمطلب ہے بر او م میا شد پس عباس گفت آیا میدانی این سپر کیست عقیقت گفت
 پس عباس گفت این طفل علی ہے ابو طالب ہے عبدالمطلب ہے بر او م میا شد پس عباس گفت این زن را
 میدانی کیست عقیقت گفت نہ پس عباس گفت این خدیجہ دختر خود لید زوجہ ہے بر او م محمد میا شد این
 بر او زادہ من حدیث کردم کہ تحقیق پروردگار را پروردگار آسمان و زمین است او امر کرده محمد را
 باین دین و جہان بہت بر آن دین و تتمہ سخانیست بر این دین یا بخدا نیست بر کل سوسے زمین احد
 بر این دین سوسے آن دو سپر و یک زن او **حدیث** انبائنا احمد بن سلیمان الرضا قال حدثنا
 عبد اللہ بن موسی قال حدثنا العلاء بن صالح عن المنہال بن عمرو عن عباد بن عبد اللہ قال
 قال علی انا عبد اللہ و احو رسول اللہ او رسولہ و انا الصدیق الا کبر لا یقول ذلك بعد او غیر
 الا کاذب صلیت قبل الناس سبع سنین **ترجمہ** امام سانی با سنا و خود روایت کرد کہ گفت حدیث
 کروما از عبا بن عبد اللہ و او گفت کہ فرمود امیر المؤمنین علی من ہندہ خدا ام و بر او رسول ماتم و
 و من صدیق اکبر منیکو یعنی او عالمیکند این الفاظ احمدی ازین ہست بعد من یا غیر من مد آنکہ او
 اکاذب واقعی است نماز خواند من پیش از ہماست و اقارب صحابہ ہفت سال تشریح مقام
 مقتضی چند ام بالاخص است **اول** بدانکہ ہمین سند و ہمین الفاظ **ترجمہ** سنان خود نیز
 بلا تفاوت نقل این حدیث کردہ پس باین صحاح اخبار کثیرہ ثابت و واضح شد کہ قبل ہفت سال از اظہار
 نبوة و عام خلق قبل از دعوت بسوسے نبوة علی و خدیجہ ایمان قہمی تصدیق قلمی پیبر اول کردہ ہندن پیغمبر

قبل هر خلق تا بهفت سال نماز یومیه خوانند چه نماز بغیر تقدم تصدیق و بدون تسلیم بالاتفاق صحیح نبی باشد مگر
 اگر غیر از طے از عامه خلق اند چون زید بن حارثه و ابوبکر و غیره با بظاہر اختیار اسلام کرده باشند پس و
 بعد از اسلام علی و خدیجه هفت سال بعد از آنها را سلام کرده باشد یعنی وقتیکه اظهار نبوت و دعوت عامه خلق را
 کرده آنها سلام آورده باشد اما با علی و رسالت و تقدم اسلام او، صلوة یومیه بر کل مسلمانان و بعد از آن
 کس مناسبتر شایسته و مساواته نبی باشد تنبیه به گاه این شبوت سید پس علی ابق السابقین اسلام و صلوة
 است که ابق باشد اول فضل باشد و هر که فضل باشد او اکثر فی الثواب المدارج عند الله من قبله السابقون السابقون و اول
 المقربون میباشد و این آیت هم بروایت ابن عباس و علی نازل است پس علی اکل فضل بر صحابه و قرآن به تقدم
 باشد و همین ندب کابر قرآن و صحابه است ثانی فرمود علی انا نور رسول الله و اخوة در بین نبی و ولی
 استخوانی منسوب مرویه احمد بن حنبل انا و علی نور من حد قبل ان یخلق الله السموات الارض با لفظ
 عام و فی اخرین بار بقره عشر الف عام ثابت است پیش از خلق زمین سموات و زمین را چهارده هزار سال
 زیاده بود و اندک اینها را آفریده و در دنیا بیوم و امانه بین انسانیت علی فرمود و انت اخی فی الدنیا و الآخرة
 ای علی تو برادری در دنیا و آخرة سر و اکا الزندی و النسائی و ابن ماجه و غیرهم و مفاد آیت انما
 المؤمنون اخوة خاص و علی و نبی شامل میباشد سوال مراد از ان اخوة چیست **جواب** اخوة
 اسناد اصنافی بین الاشیخ از ماده تنجیه میباشد پس حاصل بین الاشیخ تسویه ذاتی و صفاتی است
 تنبیه باین اشخ کرده که نبی و علی مساوی فی الذات و الصفات معاً میباشد الا آنکه بجنتم نبوت فقط هم
 رسول نبی بر علی اطلاق میشود باقی کل مراتب نبی و راجع علی ثابت است پس مساوی نبی علی است
 پس علی اکبر فضل از کل میباشد ثالث قول علی انا الصدیق الاکبر بدانکه صدیق بکبر صادر و او عامه ان
 مع الکسر به بالغه و صدق است در صحیح و صراح گفته و ثم الصدق و آنکس که تصدیق کند
 قول خود را بفعل خود و بمعنی نهایت زهد گوینده و پندارنده و بفتح صادر و کسر ال بلا ادغام معنی است
 مفرد و جمع در آن یکسانست تنبیه صدیق اکبر این برود و لفظ موصوف مع الصفه میباشد در کل
 قرآنی و صحابه و این است الی القیمه بغیر علی ابن ابیطالب دیگری نبی باشد چه از کل روئے قبل از کافه
 خلافت هفت سال از اظهار نبوت در عامه خلق اول کسیکه ایمان آورد و تصدیق کرد و نماز با پیغمبر قبل
 کل هفت سال خوانده و غیر علی و دیگر مردم نبوت قلنا پس تصدیق صدیق اکبر مطابق فعل و اعتقاد

و امیر السدی از پیوستن الی انصاریت یکدیگر باشد و این غیر معصوم و مسلمه به اثباتش و تمییز اندواو
 خاص علی است چه علی معصوم و در آیت تطهیر مثل باجماع است است لهذا فرمود که غیر من احد بقول
 نیکوید مگر آنکه او کذاب میباشد و سرش قال ان الصدیقین ثلثة حبيب الخارمومن ال یسن
 و خرقیل مومن ال فرعون و علی بن ابیطالب هو افضلهم رواه احمد و الثعلبی الرازی و
 ینسابورک و نبیره جوکر و شریه و ابن المغازی و الاصبغ غیرهم و هر دی الثعبی فی
 خزان سیاق الامم کافوا ثلثة لم یکفروا بالله طرفه عن علی بن ابیطالب صلا ال یسن
 ال فرعون فهو الصدیقون و علی افضلهم حال به در روایت آنکه سید الامم در بیان آنکه نقطه
 و آنما پیشم زبون که در شان ابدا در دنیا حبیب بن مومن ال یسن اب خرقیل مومن ال فرعون
 ح علی بن ابیطالب و این هر سه و ام الصادق اند چه قول فعل و اذ و ظار ایضا مطابق و استمراری
 تا نهایت بر صدق باجماع بودند اما علی اول همه نیامی باشد تبصره با و جمعی از اهل تسنن نواز انبیا بودند
 و بر بنی معصوم میباشد و صدیق که بنی و ائم الصدیق و التصدیق از بدایت رت تا نهایت عمر ثابت نمیتوان
 شد که آنکه معصوم باشد پس چنین شخصی اب بنی بغیر علی نمیشاید این در محض صحیح بر مگر بر مگر فرمود
 ان الصدیق الا کبر لا یقول لها بعدی الا کاذب قل کره لقب علی بامیر المؤمنین و فاروق خلیفه یاسن
 می آید و صدیق که بنی معصوم متفق علیه است من انما الرسول فخص علی ثابت است و بر غیر او اطلاق
 این القاب من عند القسهم غیب عاجز و لا ثابت است باشد

قال للنسانی ذکر عبادة علی قبل الخلق مع النبی تجده

امام نسائی فرمود که این حدیث است و بیان عبادت علی بن ابیطالب علیه السلام که قبل از کل خلق
 عبادت خدا بانی کرده **حدیث** ابن ابی عمیر بن منذر الکوفی قال حدثنا ابو ابرهه قال
 حدثنا الاصلح عن عبد الله بن ابی هذیل عن علی قال ما عرف احد من هذه الامة عبد الله
 مع نبتها غیری عبدت الله قبل ان یعبده احد من هذه الامة تسع سنین تو حجت امام نسائی
 با ساد و خود از عبد الله بن ابی هذیل روایت کرده از امیر المؤمنین علی که او فرمود من نمیشناسم احدی را
 زمین است که عبادت کرده باشد خدا را یا پیغمبر غیر از من من عبادت کردم خدا را پیش از آنکه عبادت کند
 او را احدی ازین امت نه سال یعنی قبل همه طایفه با پیغمبر نه سال عبادت خدا کردم **تشریح**

فصل

بر آنکه در حدیث بالا ذکر بفت سال و در این حدیث ذکر آن سال قبل بر خلاف می باشد اشکال
در بین این حدیث و حدیث بالا چگونه و چرا مخالفت تعدادی واروث و چگونه جمیع این دو
حدیث ممکن باشد **جواب** اشکال ندارد و تطبیق در بین این دو حدیث ممکن است با اینطور که در
دو سال اول تن تنها فقط علی با پیغمبر نماز خوانده **و اما بعد از آن** دو سال خدیجه هم شریک با علی در نمازها
بفت سال قبل کل خلق امرت بوده بجهت الله تطبیق حاصل و اشکال باطل شده
قال النسائی ذکر ولایت علی بن ابیطالب من الله ترجمه

نسائی میگوید که این حدیث در بیان ولایت علی از جانب خدا و رسول او می باشد **حدیث** اخبرني هلال
بن بشر البصری قال حدثنا محمد بن خالد قال حدثنا موسى بن يعقوب قال حدثني مهاجر

ابن مسمار و سمد عن عائشة بنت سعد قالت سمعت ابي يقول سمعت رسول الله صلى
الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت ابي يقول سمعت رسول الله صلى

الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول

سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول

سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول

سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول

سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول

سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول

سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول

بجمله رسیده استاده شد بمقام غدیر خم تا لشکریان از پیش همه جمع شده پس منبری دفتند از بالای آن
 شرف ساختند پیغمبر بالای او رفته وقت نصف روز بود و مفسرین میگویند که آیت یا ایها الرسول
 بلغ ما انزلنا الیک من ربک فان لم تفعل فاعلم انک لافعلت رسالتک و الله یعمدک من الناس و را بنما با عتاب تام
 نازل شده پس پیغمبر خطبه خوانده و فرمود ای ولایتک و لیتکم تحقیق من ولی همه اموات و شما هم کلهم
 من بعد من است و او اکنده کل امور من از جانب من بامست و شما میباشد تمثیل پس در اینجا مراد
 از ولی بنیبر ولایت عهد و خلافت علی معنی دیگر نمیشد بحدیث اول بعتاب خطاب آیت منی آمد در تاخیر
 ذکر علی که ناصر یا محسن شماست چه بیان مناصره و ماباه و در میان آنماست معلوم هر کس میباشد تاخیر
 این از نبوة و رساله بر نمی آید و تاخیر آنچه از نبوة بر می آید او باید که اصولی مثل توحید یا نبوة باشد و آن
 نیست مگر ولایت عهد نبوی و خلافت الهی در خلق برای علی ثانی اگر ولایت عهد مراد نمیشود البته آنحضرت
 و کمال تمازت آنجا بنسبت النهار بعد اجتماع کل خلایق دفتند استاده نمیشد و بقا انتم من فرمود ثالث
 و صل لعمری و لی تبسی متولی امور حقیقه میباشد و بغیر این بحالی دیگر ولایت هم مجاز است حقیقه مقدم بر مجاز
 میباشد رابع ولی از وجه علما و ولی الصبیه و الصبی ابوها اینجا ولایت شرع مشهور و متصرف میباشد پس
 ولی بن شوهر و ولی خرد و پسر یعنی متولی و ولی بالاتفاق میباشد خامس عقبابین و المؤمنین عن
 دلیل قاطع است که از ان بنیبر ولایتی مراد ولی عهد امیر است نه محب نه ناصر سادس از آن آیه
 انما ولیکم الله و رسوله و الذین امنوا الخ و در توطیه و ولایت علی نازل شده و کما انما حضرت
 که ولایت منحصراً خاص فرست است یکی خدا دوم بعد از رسول سوم بعد از آنکه ایمان آورد و اخشت را
 بسائل در رکوع نماز داده و بغیر علی حدی در نماز ندا پس بعد رسول خاص ولی خلق و خلیفه رسول است
 بعض قرآن و کمدی متفق علیه است و تقریر این داخله و خارج بنیبر علی دیگر کس نمیشد سابع این حدیث
 بانواع الفاظ وارد شده من کنت نبیه فعلی امیره یعنی من نبی کسی که می باشم علی امیر او میباشد چنانچه
 آیه مبره مجله را آیه دیگر مبین و منفرد میباشد و اینجا هم حدیث ولایت رهتین احادیث دیگر میباشد و درین آیه
 قاصد در اجبار و محبت است که پیغمبر بعد از ابلاغ این اماره علی فرمود و سلوا علی من المؤمنین یعنی ای
 صحابه سلام کنید علی بام امیر المؤمنین تا صدع پس صحابه بحضور نبوی و سببیته در از کرد و اول کسی که

تایم کرده از صحابه عمر بود و بقول نهج نجیب این ابیطالب فقد أصبحت مولائی و مولای کل مؤمن و مؤمنة و در
 اخبار دیگر وارد است که پس ازین علی او خیمه علییده نشاندند عمو ما مردم میآمدند بجهت سیر و دیدن عایشه و جهور
 مفسرین آورند بعد ابلاغ خلافت هنوز پیغمبر بر سر بود و کما تیر الیوه اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم
 نعمتی و رضیت لکم الاسلام دنیا نیز نازل شده یعنی امر روزی بعد هم ذی الحجته باقتتام با کمال رسانیدیم
 مرثا را دین اسلام را و تمام کردم بر شما نعمت دین و دنیا را و آن ابلاغ خلافت علی باشد و پسندیدیم مرثا را
 دین اسلام را و بدایت دین خود تو حید و نهایت او را ختم پر ولایت عهد علی کردم **حدیث نهم** اگر مراد ازین ولایت
 عهد صلوات الله علیه پس حضرت امیر دین م شوری با این حدیث ولایت احتجاج بر صحابه و مدعیان نمیکرد و عاده
 بحصول برین بنامینائی بزیدارتم بر کتمان شهادت ولایت امیر المؤمنین نمیرمود و انس فقه میروس و
 زیدارتم نابینا میگردد پناستیم حم غفیر علما سیرتین احتجاج علی کرده اند منضم این مجری و خطب این مقالی
 و غیره ثانی سخن اگر بعلی ولایت عهد خود نداده و نفرموده بود پس عند الموت هر شیای ازها و عاخر از آنها است
 و سباب شیای و لباس حیوانات سلاح اما کن غیر این از او ایون بحضرت صحابه علی چه امید پس آید این شیای
 مع انگشته نبوت خود معلوم شد که علی لی عهد آنحضرت بهمین تیه ولایت و حدیث لایه غدیر خم در غدیر خم من الله مقرر
 گردیده بود تبصره بدانکه این صاحب از بر این طایفه روایت کرده قال قبلنا مع رسول الله

فی حجة الوداع فنزل فی بعض الطرق فامر الصلوة جامعة فاخذ بيد علی فقال الست اولى

بالمؤمنین من انفسهم قالوا بلی قال الست اولى بكل مؤمن من نفسه قالوا بلی قال هذا ولی من
 اناموا لا اله الا الله عز و الا لا اله الا الله عادم عاد اذ اذ را میگردد با رسول خدا بر گردیدیم از حجة الوداع و او هم فقه در
 بعضی از افراد از مرکب خود و امر کرد با صلوة جامعة پس است علی را گرفته فرمود آیا نیستیم من او که بتصرف منبر
 از جان آنها همه صحابه گفتند آری پس باز فرمود آیا نیستیم من اولی بتصرف بر مومنی از جان او کل صحابه
 گفتند آری پیغمبر فرمود پس این علی است لی همه امورا آنکس که من لی امورا بودم با زهد ایا دوست دار
 هر که دوست دارد علی را با زهد ایا دشمن دار هر که دشمن دارد علی را باین مضمون کثیر احادیث در متن می آیند
 پس باطل شد بالضرورة قول آنکس که میگوید که ازین اولی ولی بیچند مراد نیست بلکه محب ناصر مراد است

حدیث دهم اخبارنا ذکر یابن یحیی قال حدثنا الحسن بن السجاد قال انما تناقشهم بن عبد الملك عن

عین بن عمر عن الشک من انس بن مالک ان النبیه ص کان عنده طائر فقال اللهم ائتنی باحبت

خلقك اليك يا كل هذا الطير معي فجاء ابو بكر و جاء عمر ثم جاء علي فاذن له ترجعه امام نسائي
با سند خود از سدی زانسن بن مالک و آیه کرده که بتحقیق بود نزد پیغمبر جانوری بریان پس پیغمبر دعا کرد با خدا
بیار و بفرس ز زمین و سترین غلایق خودت را که محبوب تر از همه غلایق نزد تو میباشد تا بخورد با من این جانور
بریان را پس آمد ابو بکر پس آمد عمر پس از همه این آمد علی پس پیغمبر اذن داد و علی را تشریح مقام بطور
اختصار مقتضی چند امر است اول آنچه جمہور اکثر محدثین امت بالاتفاق روایت کرده اند اینست که

كان عند النبي طير فقال اتنى يا حبت خلقك او يا حبت الخلق اليك يا كل هذا الطير معي فجاء علي
فاكل معه من آنچه نسائي ايزاد کرده فجاء ابو بكر و جاء عمر اين اختراع را وی اختلافی میباشد چه استوار است
و اکثر علماء اهل این روایت کرده اند احدی صحیحی شخین را روایت کرده پس آنچه مخالف تو است باشد او منسوخ و جویا
میباشد و حال این دو اسم مع ذلک اذن دخول یافته برگردیدند فضیلتی عظیمه بر شخین برپای کرده صلا قابل
شان ایشان میباشد این وضع یا در باطن شخین بوده یا در دست حق ثانی در طیر مشوی روایات
مختلف وارد و در بعضی و حمل بغتتین بتقدیم ما مهمل بعد آن جیم معجم معنی کباب باشد و در دیگر جاها
جبا بضم ما مهمل و بفتح را مهمل بعده الف مقصوره طایر است برابر مرغ آبی رنگ از رویاه آمیزه با سالی ترا
چیز گویند یا تعذری گویند یا کبک یا دراج بود ما قول اتفاق است که جانور سے مشوی بود و اختلاف
و تعیین او با سمان مختلفه از موهومات رواة میباشد این قدح در حدیث میباشد ثالث اختلاف
در اینست که آیا آزار و انضاری آورد یا زن انضاری یا غیر آن پس آن غیر شبیه با عربی و حقیقه
ملکی بود یا جبریل بود و آن طایر مشوی از جنات بود یا دنیوی و آیا یک طیر مشوی بوده یا دو در آن
نیز روایات مختلف اند اقول در نیمه اشکال نمیشاید چه جایز است که دو طیر بوده یکی دنیوی و دیگری جانی
چون بعضی رواة را مشهور و دوشده باشد و اینها پیغمبر و باره این طیر از خدا زید بود تا آنکه سه بار دعا طلب
احب غلایق الی اللہ کرده این دلیل است که آن طیر محبوب ترین طعمه انوار لذات جنت بوده و لهذا غیر علی
دیگر را شریک در اکل آن نفرموده بل در بعضی اخبار وارد است که ام سلمه عایشه و انس را مع درخواست
آنها شمولیت در آن ندا و با وجودیکه هر دو احوال دنیا بودند چه غیر معصوم را در دنیا طعمه چنان
نزد او نمیشاید ثم اللہ علم الایح و ما اللهم اتنی خاصا لتمام طلب احب کل غلایق از خالق سید انبیاء
میکند پس علی را سه بار خدا فرستاد انس هر دو بار علی را برگردانید پس بار سوم علی در را بزور کوبید و دید

علی است غیر مکرر و بیار او را پس علی در آمد و پیغمبر بیدید او نهایت خوشحال گردیده مکرر فرمود اللهم والی
 تنبیه پس اینجا قطعی گردید که این احب کل خلایق الی الله خاص یک جان واحد حضرت مرقد صلی و
 چه بدعا بنوی برسد با علی آمد پس هر دو نفر خاص بنی علی با هم خوردند مشارکتی ثالثی نبود خاص لفظ
 احب هم تفضیل و احتمال آن محتاج با ضافه میباشد لفظا یا تقدیرا اما خلق هر چند لفظ مفرد است لیکن
 معنی نسبت دارد و در هر دو آیات احب الخلق الیک است بر خلق العت و لام استغراقی میباشد و در علم نحو
 و اصول و فقه قاعده مقرر گردیده که بر هم جنس اگر الف لام داخل شد فاعله متعاقق میدهد و هیچ فاعل جنسی را
 جمع و داخل میازود و احب تفضیل در اینجا مضاف با هم جنس محلی بالف و لام استغراقی میباشد پس کل خلایق
 نوری و تاری و هوایی و خاکی و علوی و سفلی نوری حیوة و غیر ذی حیات و خلق داخل میباشد تنبیه پس
 باین حدیث ثابت شد که علی محبوب ترین همه اینها عند الله تعالی میباشد لهذا او را خدا سه بار فرستاده و هر کس
 که محبوب تر از کل عوالم و او اوم باشد پس و بالضرورة افضل از کل آنسا باشد چه عترت باشد چه دشمنان و اینها
 چه ملک باشد چه جن چه انس اکمل و افضل کل اناسی انبیا اند و علی از جمیع اینها افضل میباشد و هر که احب فضل همه
 اینها باشد او بکونه تابع و رقیب مفضل غیر منصوص شود پس تقدیم اخبار بر علی باینجه قطعی متفق علی است
 جمیع عقلا و نقل میباشد بر تبحر اشکال با عمیت نام می آید که علی احب ختم انبیا باشد این کفر است لهذا بر عمومیت
 باقی نیباشد جواب اول بآیه مبارکه انفسا و او تم علی انفس رسول شمرده بین این آیه و صحاح اخبار است

نظیر و حدیث منزلت منی انما منک وانت منی بمنزلة هارون من موسی الا انه لابی بعدی
 قطعی شد که علی مساوی حضرت نبوی و ذوات و صفات و در همه کمالات بیکدره میباشد سو آنکه اسم نبی و رسول
 خاص علی اطلاق نمیشود و هر گاه این ثابت باشد پس اشکال عاید نمیشود پس حاصل این شد که علی و بنی
 احب کل خلایق الی الله معانند جواب ثانی از بعضی اعلام آنکه میان داعی مدعو مغایر با جمله لازم است چون
 طالب مطلوب تابع و متبوع پس ثبوت این قومیت حضرت ختمی مرتبت در احب استنشازین عمومیت گردیده
 علی کل حال اشکال عاید نمیشود و اشکال در علم کلام شرط گردیده که مساوی نبی زمان غیر نبی نباید باشد چه مساوی
 ترجیح بلا مرجح لازم و آن باطل میباشد جواب بدانکه درون خلیفه موسی شرکی موسی و ذوات
 همه صفات او بود و قبوله تم و اشکر که فی امر پس در اینجا هم مساواته و اشتراک بحدیث متواتر منزلت انت منی
 و انما منک الخ ثابت و حاصل است مگر استنشاز اطلاق اسم رسول نبی فقط بر علی بجهت ختم نبوة از عموم

منازل برآمد و غیر آن کل منازل نبوة در علی بان ثابت شد پس تبت تابع و تبوع در هر دو جا تخرج بلامرئج
 باطل شدند بر غیر سوال از اعلیت و افضلیت چه مراد می باشد **جواب** خلاصه آنکه بنیاد کثرت
 محله و محاسن مناقب و مباح اعمال و افعال و غیره ^{جمعه} نهایت مدارج و ثواب منافع عند الله بر است آن شخص سب
 و افضل است و آن در علی فاضل است **مجموعه** آن لضره علی یوم الخندق افضل من عباداة

الثقلین و دیگر افضل من اعمال امتی الی یوم القیمة اتفاق عده میر و منازری ثابت در علی است
 مع ذلک ضربات حدیده و گروار و عینه یک شربت علی روز خندق افضل است از عبادت ثقلین و ثقلین است
 جنس جن و انس از بدایت فطره الی القیامت می باشد و ثقلین انبیا اول و اکمل درجه ثقلین موسی و ابراهیم اتفاق
 اند و هر گاه یک ضربه علی اکمل و افضل عبادت کل افراد جن و انس و خلایق منهنم نبی است پس نبی واحد
 اکمل و افضل معنی اکثر الثواب المنافع و العواید و العوائد عند الله باشد و مع ذلک بغیر نفس شرمون غیر علی را از همه

افضل اکثر الثواب حکما بود و موسی و برویات خود مریدان غیر مقبول است **سادس** بن زبیر طبر
 از جمله متواترات رواة و اشهر مشهورات در اهل حدیث می باشد **و اما تواتر و اول** این را ساند

کثیره ابو حاتم رازی از حضرت امیر و ابن عباس و ابن عباس و ام امین و ام سلمه و ابن بطه
 طریق خود از دو صحابی و **ابو بکر خطیب** در تاریخ بغداد و هفت طریق و **حافظ ابن**

عقلا کتابی منفرد و در تواتر و اسانید انحدیث از سی و پنج نفر صحابه از انس و از ده نفر صحابی دیگر که
 از آنها مخالف علی بودند و **حافظ طبر** در کتاب الولائیة یک باب از رواة انحدیث ضبط کرده

حاکم نیشاپوری جمیع رواة آن و **حافظ ابوطاهر** محمد بن اسمعیل بن علی بن حماد بالانفرد
 در کتاب حدیث الطیر با سانی جمع کل کرده و ابو نعیم نیز بالانفرد و اسانید طبر کتابی ضخیم نوشته و تفصیل همه

اسما را آنها در اینجا موجب طوالة کتاب میشود و **اما جمله** آنانکه از صحابه ایه انحدیث کرده علی می باشد
ب ابن عباس ج ابو سعید خدری **د** سفینه غلام آزاد بنی **ه** ابو رافع غلام آزاد مائشته و عامر بن ابان

ز انس بن مالک ح سعد بن ابی قاص ط عمر بن العاص **ند** اما نقله تابعین **ع** ظام
 انحدیث را نو و یک آدم اند تخریرا سماء آنها بسط کتاب میشود و نام هر یکی در کتاب البشری فی شرح المودة

فی القرآنی ضبط همه آنها کرده ام **و اما علی** انحدیث نیز لاتعد و لاکسی ان به کس که بخوابد آنها
 را از مجله طبر عجات الانوار و ریابد و ما قلیلی با و را اینجا ثبت میکنم و احمد بن حنبل در فضائل و نسائی در

خصاص و ترمذی در جامع و عبد الله بن احمد در زوائد مناقب و ابو یعلیٰ در سنن و ارقطنی در
 کتاب العیاق و ابن بطوطه در کتاب الامامه و حاکم در مستدرک و ابو نعیم در حلیه و عبد البر در بحر المحال و
 خطیب بکر در تاریخ بغداد و بغوی در مصابیح و زرین در مجمع بین الصحاح السنه و ابن عساکر در تاریخ
 دمشق و ابن الاثیر در جامع الاصول و ابن الاثیر در اسد الغابة و محب الدین طبری در ذخایر العقبی
 و ریاض النضره و ولی الدین خطیب در مشکوٰۃ المصابیح و زبیری در تحفه الاشراف و ذهبی در تذکره الحفاظ و
 ابن حجر عسقلانی در لسان المیزان و سیوطی در مجمع البوامع و ابن حجر مکی در منیع المکیه و علی متغیٰ در کنز العمال و ابن
 منازلی در مناقب و اخطب خوازم در مناقب و ابراهیم حموی در فرایده السطین و ابن مردودیه در کتاب المناقب
 و بلادی در تاریخ خود و نوکوشی در شرح المصطفیٰ و سمعانی در فضائل و طبری در کتاب الولاة و نظری و
 اختصاص و یزار و خصائص علوی و در عقده فرید عبد ربه و بیتهی و در لائل و عبد البر در سنیاب و
 ابوماتم رازی در سند و ابن کثیر شامی در تاریخ و ابن تیمیہ در منہاج و بعد نقل این حدیث گفته که کثیری از این
 حدیث در اسانید حدیث طبر بالا نقل کرده اند تصنیف کرده اند منہاج ابن مردودیه و حاکم نیشاپوری و ابو نعیم
 و ابن شاین و ابن عقده و عبد البر و غیر هم دیگر بسیاری اند که بضبط اسما همه آنها مجلدی ضخیم خواهد
 شد **تذکره** هر گاه تواتر این خبر ثابت شد پس ازین واضح شد که از کل مخلوقات از شر الی شریا علی حسب عند الله
 بوده صحابه و در چه قطار اند و هر که حسب فضل عند الله و الرسول باشد او بوجوب عینی مخدوم و مطاع و متبوع گانم
 خلق باشد **اشکال** آنچه نسائی در این خبر آورده که اول ابو بکر بعد او عمر و بعد او علی آمده اذن دخول
 خاص علی داده و علی و بنی با هم خاصان همین دو نفر خوردند پس این ولایه دارد که این همه حسب خلق معاً
 میباشد **جواب اول** از مخالفان این خبر واحد است بقرض تفصیح منافی و معارض صحاح کثیره متواتره باشد
 خبر واحد اگر صحیح هم با معارض متواتر صحاح کثیره نمیشود پس او متروک میباشد **جواب ثانی** بقرض تفصیح
 و التسلیم پس آمدن شیخین اتفاقاً میباشد چرا که بدعانی و ارسال الہی می آمدند محال بود بنی مسلمان الہی را
 و هر گاه اذن دخول خاص علی داده بشیخین را پس این اقطع دلیل است که آنها اتفاقاً بغیر ارسال الہی آمده بودند
و امام نسائی چگونه در خصائص علی این حدیث را داخل میکرد پس باطل شد دعوا و انا که میگویند که از
 احب ظایق شیخین هم بودند و نیست عبادت حسن بن حمید ابودمی کتاب فخر الحسن گفته **قال** و کارایتان الشیخین
 اتفاقاً شایان المرئی اجابہ من الله تعا و لذا قبله حیث علم ذلك النبي و لا کفیف یسوغ

وَدَمِنَ اللّٰهِ بِهِ **وَالذَّخْرَةَ النَّسَاءُ** وَذَكَرَ فَرَاةَ عَلِيٍّ مِنَ اللّٰهِ تَعَالَى وَبِهِ تَبَطَّلَ امْرَاةً مِنْ يَقُولُ اِنَّ اللّٰهَ يَقِي

وَالفَارِوقِ مَزَاجِ الخَلْقِ كَذَلِكَ قَطْعًا فَمَا وَجِهَ تَحْصِيصِ الاحْيَاءِ بِالْاَيَاتِنِ بِهِ دَوْنَهُ وَهَذَا اِيْطَلُ

اِحْتِمَالِ اِنَّهَا لَوْ يَكُونُ اَحَدًا بِالْمَدِينَةِ الطَّيْبَةِ الخ من كتاب فخر الحسن المصطفى ميرزا باور وكن

قال النسائي هذا الحديث في منازل علي مرتبة ترجمه

نسائي گفت که این حدیث شریف و در بیان منازل و مراتب علی ابن ابیطالب عند الله و رسول الله تعالی میباشد

حدیث انبأنا قتيبة بن سعيد البلخي وهشام بن عمار الدمشقي قال حدثنا جابر عن علي بن

سما عن عامر بن سعد بن وقاص عن ابيه قال امر معاوية سعدا قال ما يمنعك ان

تسب ابا تراب فقال اما ما ذكرت ثلثا قالهن لرسول الله من استبرأ لان تكون لي واحدا

منهن احب الي من حمر النعم سمعت رسول الله يقول وقد خلقه في بعض مغازياته فقال يا رسول الله

انحللت مع النساء والصبيان فقال لرسول الله اما ترضين ان تكون مني كهاتون من موسى الا ان

لا يبعدي وسمعه يقول يوم خيبر لا عطين الراية لرجل احب الي مني ورسوله وحبتي الله و

رسوله فتطاولنا لها فقال ادعوا لي عليا فاتي به ارهد فصق في عيني ودفع الراية اليه و

لما نزلت انما يريد الله ليزهد عنكم الرجس هل البيت ويطهر كرمه تطهيرا دعى رسول الله عليا وفاطمة

وحسنا وحسينا فقال اللهم هؤلاء اهلي **ترجمه** انساني باسناد خود از عامر بن سعد و او از پدر خود

سعد بن وقاص روايت كرد كه او ميگفت هرگاه ما و بين بن سفيان امر كرد سعد و قاص را به شام و او را

لعمرون بسبب كردن بعلی پس سعد اتساع از لعمرون سبب و شام و او را بعلی كرد پس ما و پدر پسر سعد

كه چون بعلی نكستی و چه چیز ترا مانع از لعمرون سبب و شام بعلی ميشود پس سعد و قاص جواب دادند و ما و فاطمه را

يا و ان وصف اند كه پيغمبر از اخا خاص بعلی كرد البته اگر من يكی از ان وصف ميخواهم اينست دست نزد شتم از

حصول شتران شتران شتران موسی يکی آنكه بگوشتهاست خود شنيده كه پيغمبر ميخورد و بعلی حال آنكه او را حليفت

جانشين خود و بعضي جدا و مانع خود گردانیده بود پس علی عرض كرد يا رسول الله او را حليفت

خود يا زنان و طفلان ميگذاري پس پيغمبر بعلی فرمود است علی آيا تو را شي ميباشي با نيکه تو از مني

چون مارون بموسی يعني تو از مني و من از تو و تو از من كل منازل و مراتبي داري كه مارون

از موسی داشت و مارون خليفه و جانشين موسی بجائے موسی در امتش بود پس پيغمبر و جانشين

درست من بجای من میباشی سوای همینکه من خاتم الانبیاءم من شخصی با هم رسول و نبی نمیباشند تا قبل
 پس شنیدم هر دو خبیثه پیوسته میفرمودند که هر آینه و البته فرمایند هم این عظم السلام را ببرد یک خاص و دوست
 زار و خدا و رسول را خدا و رسول هم خاص و را دوست میدارند پس سعد میگوید که هر یکی از ما صحابا صبح
 کردیم خود را یا دستها را دراز و بلند میکردیم برای آن خلعت پس پیغمبر فرمود بطلیبه برای من علی را پس علی را
 آورده شد تر و پیغمبر بجالتیکه در هر دو چشم بسته داشت پس پیغمبر آب دهان منو خورد و در چشمهای علی انداخت
 بغور سیم و سالم شدند بل بهتر و افضل از قبل گردیده گویا برگزیده است پس داد عظم السلام را بعلی و ارفع بیت
 علی محال چهار روز شد بحدیث بوقوع آمد **سوره** و قتیکه آیه تطهیر آمد بیت جز این نیست که اراده خدا تعلق
 گرفت برای آنکه زایل سازد ماده هر پیدی و بر کند چهر گناه را از شما اهل بیت بنوه و پاک گرداند شما اهل بیت
 بنوه را پاک گردانیدن و قومی در ظاهر و باطن پس پیغمبر طلیبه علی و فاطمه و حسنین را و در عباد
 زبیری با خود گرفت آنها را پس فرمود بار خدایا خاص من چهار تن اهل بیت من اند تشمس لیس مقام مقصود
 چند امر بطور مختص است اول امر معاویه سعد هر چه است که معاویه سعد و قاص را با سو گردانیده بود بابت علی
 هر چند را وی یا مؤلف لفظا بسبب علی فایده عنده حذف کرده و دلیلش تنفسا معاویه اموی از تنبأ بقوله
 فقال ما یمنطق ان نسبت اباتراب میباشد **و معاویه** خود هم لعن بر علی میکرد و مضمون هم لعن
 او میکرد چنانچه در کلمه خود در مسجدی خطبته خوانده مقرر کرده بود تا بعد هر نماز بر سر بعد حمد خدا و در ^{مسطفی}
 لعن سب و شام لعن مرتضی میدادند تا هشتاد و چهار سال در اموی و مردانیه این حال جاری بود تا
 عمر بن عبدالعزیز اموی در زمانه سلطنت خود موقوف ساخته بعهده باز جاری ساختند و از علم سیر و
 تواریخ معتدله اهل سنت و غیر متعصبین ازال حدیث ثبت ضبط تفصیل خصوص استیجاب شرح ابن
 ابی الحدید میباشد **تنبیه** مصلحین از طایفه مردان معاویه قتیکه انکار این شایع و صراحت آن از معاویه کرده
 نتوانند تا ویل میکنند که امر معاویه تقریر او باین لعن مرتضی که نفس مصطفی باشد اجتهاد خطائی بگمانید نشود
 و مجتهد قاطبی اگر چه عمدا قتل ناحق لعن بنفس رسول هم کند ضایع باشد نه عاصی پس مختصر میتوان گفت که هرگاه
 معاویه بیه و دهنسته لعن بر اطر الطاهرین علی مرتضی کافر و مرتد نشود پس لعن معاویه سبب ثلثه هم عاصی
 نمیشود زیرا که با جهاد خود لعن سب بر اینها میکنند پس اینهم مجتهد صائب باشد کافی بخلف علی عرض کرد
 آنحضرتی در آن چند سبب مذکور **بجمله** آن که منافقین صحابه گفته بودند که پیغمبر بجهت کراهت از علی با خود بر جوارش

شاید دیگر علی در حدیث با پیغمبر همیشه رفته و نشانیها و حفاظت نبوی میکرد و اینها در حدیث دیگر
 نیز در بین جنگها و پیغمبر در روز رتو که جنگ نخواهد شد بل بی جنگ آن فتح خواهد شد **دیگر**
 آنست که حضرت علی بن ابی طالب بر آن بود که این اهل خلافت خاصه ناما بعت از تنوکی که کرده یا بخلالت عاتق
 ان القیامة و بالانما هی بعدی بخلافه ما مره بواب شیده **ثالث** بود را ائی مرجع مولی خاص همین پیمان که
 علی بن ابی طالب و پیغمبر در حدیث صحیح بود پس آیه تطهیر هم مخصوصیت است با آن اهل خلافت است این پیمان
 بل بیت نبوت میباشد و هیچ کس با اینها و افعال اهل بیت آیه تطهیر است چه کسی میباشد از غیر اینها که در حدیث
 با و حال از روایح و آیه تطهیر خلاف قرآن لازم می آید و آن محاسنست چه ماه بماه بجا است سموریه با روایح چون
 همین بار می بود و بویها تا که کسبیه و سه در آن همیشه از نما چون حاجت عایشه بنی ابی طالب و همه از آیه تطهیر
 و سوره تحویل که نیست و حال انما تخم ان ان تقوا الی الله فقد صغفت قلوبکم با اتفاق است خطای
 این آیه در توبه و کجی قلب بجا باشد و غلبه بیانات و اگر چه صوریه بود و در کتب بجهت بی شکی است بر نفس آن
تبصره غرض از حدیث اینست که پس از آنکه علی بن ابی طالب با آنکه علی بن ابی طالب با آنکه علی بن ابی طالب با آنکه
 این است که در حدیث نبوی و اخصی فلق روی و آنست که بعد از آن نبوت است نبی شریف و مرتبه فاروقی
 داشته بود و چون سب تقدم کرده شود **دوم** علی محبوب ترین کس خلق بود خالق و رسول و با شدت بر او طوبی و لعن
 و سب تقدم کرده شود **سوم** علی و فاطمه آل امام صوم و مطهر از کل قبایح و گناهان میباشد پس بر آنما
 پیغمبر است پیغمبر است سب تقدم کرده شود و این است پس تا پ فلان سب گفته و سماء این مع سماع ذلک است بر دراز
 لعن جنگ علی نشد و با سب شقاوة **حدیث** حدیثنا حمیری بن یونس بن محمد الطرسوسی قال

حدیثنا ابو عثمان قال حدثنا عبد السلام عن موسی لصغیر عن عبد الرحمن بن سابط عن سعد قال كنت

جالسا فتنصوا علی بن ابیطالب فقلت لقد سمعت رسول الله يقول ان له خصما لا تلذ لان یلذت

واحدة مهنرا حیالی من حمد النعمه سمعته یقول انه منی بمنزلة هارون من موسی الا انه لا یبعث

و سمعته یقول لا عظیم الذیایة غد اگر جلا یحبا لله ورسوله و یحبا الله ورسوله و سمعته

یقول انکنت مؤلفا علی مؤلف **ترجمه** ساقی با شاد و دیگر خود از عبد الرحمن بن سابط روایه کرده که سعد و قاسم گفت

که من شسته بودم پس حمیری از صبی نقصی بزم مطاعن بر علی میکردند پس سعد میگوید که من گفتم تحقیق بن شیده ام که

حضرت رسول میفرمود تحقیق بر علی را خصلت اند بر آینه آری میبودن از نهاد دست ترو هشتم از

شتران سرخ مونی شنیدم که پیغمبر بود و تحقیق علی نزد من مرتبه اوله تا رونی دارو که نزد موسی دشت سیلے
اینکه نیست پیغمبر بعد از منی شخصی با اسم نبی رسول الله بعد من نبیا شد و شنیدم که میفرمود به آئینه میزدیم
این نشان اشکرها را فرود آورست هر دو یک نام است و دست میارود خدا و رسول و فرود خدا و رسول هر دو را
خامن دست میداند و شنیدم که پیغمبر بخم غایب میبود و هر کس را من آقا و پیش میباشم پس علی آقا و پیش میباش
تشریح مقام مقتدای است اول محبت و حقیقت میدان قلبی و حیوان نبیا شد و این نوع محبت از
جناب الهی محاسن زیرا که جسمانی و لوازم جسمانی ندارد و پس مراد از صیغه الهی لوازم محبت می باشد
پس آن محبت ثابته و عطا رجا و صلا مقاب عمل محبوب محبوب و اختیار محبوب انقیاد را و از خلق باشد تا بان
ممتاز از خلق یکسانند و تقرب خود او را جایی دید و اسرار مکنونه مخزنه غیبی با و نماید و انعطاف او عظم شایان و بعد همیشه
در اکرم محترم و نافذ الحکم و ربان خلق خود دارد و گاهی او را از خویش منحوست خود موهوب و محروم ندارد و پس
محبت که تبه دارد ادنی و اوسط و اعلى لانهاية اما ادنی پس و شترک و میان خالق و کافه مومنین
میباشد زیرا که هر مومنی خالق را دوست میدارد و خالق هم بجهت وجود ایمان بر مومنی را دوست میدارد و خوا
و صلا او با و میهد اما اوسطی پس از من الله ایتیا محبوب اختیار و امتیاز او با نافع خاصه فی نفسه از خلق
باشد پس همین مرتبه محبت در این حدیث خیر یکب الله و رسوله و کتب الله و رسوله ما او میباشد لهذا کافه صحابه
تمام شب خوابیده با هم متفحص بودند و هر یک تمنائی آن میکرد خصوصاً عم خطاب اگر این ادنی مرتبه محبت از خلق
و خالق مراد میبود البته هر یکی تمنا و انتظار بیخوابی و تمام شب نیکو و پس معلوم شد که در صحابه این با خالص و محبت
خاصه این طاعت حاصل نبوده و علی باین خلقت متنازه و سرور از گردید و اقبال این محبت هم در همین خیر از جانب علی
جانشانی بدل اظهار معجزه و کرامات از جانب الهی بدست علی ظاهر گردیده **اما در چه منته**
پس از از بنده عبارت است از انقطاع عبد از کل ماسوی الدالی الله پس شغل و در کمال زمان هر آن باشد فی الله
مع الله من الله استمر علی الدم میباشد اما این محبت منتهیه من الله عبارة است که از کل اجزاء الله و را خاص
نگین بر با طرب خود مید پس اطلاع میدهد و انکشاف کند و همه موی مکنونه مکتومه خود با و مینماید پس ادنی و ادنی
خود حق تعالی و زون او زون خود و دیدن او دیدن خود و شنیدن او شنیدن خود و زبان خود
میاند و هر چیزی که خویش را قبل اظهار او موجود و حاضر با و میکند تا از همه اجاب مخلصین خود او را ممتاز بان
گرواند و از این حدیث قدسی متفق علیه است اذ احسنی کنت سمعه الذی جمع به و بصره الذی

بمهره ولسانه الذي ينطق به الذي يطش بها اذا نادى انا دينة واذا سئلنا عطينته واذا دعاني

اجيبته پس بن محمد بن علي است و حديث عبد الله النبي باحب المخلوق اليك يا كل هذا الطير مع نجاه

علي و اکلهما ثابدين نياش تيجاج ستمقتضيه و خلق هم صبرش بر او الف لام تها قتي و حل است پس و محبوب ترين

هم خدایق عبوی و علی نوری و بی هو انی و آبی و خانی نياش لهذا أخذ و رسول با علی از و سار گوئی میگرد

و ثابدين حديث انجايوم صائف مروي و ترمذي است قال دعى رسول الله ص عليا يوم

الطائف فاتخاه فقال اناس لقد حال بخواد مع بن عمه فقال النبي ما اتجيتته ولكن الله اتجنا

يعني و طائفت نيزه و قتيه علی و طليب پس با و سار که لی تنها میگرد سجا بفتن که شوا کشيد زمان با زگوئی پیغمبر با ایز

ع خود علی پس پیغمبر فرمود که بن ناس با سجا را گوئی علی را انتخاب و هم در بن ناس بن و زار میگوید بلاء خدا تعالی و

برای بیان از برای خود انتخاب کرده و بن ایی از خود میگوید و حديث سلوی و حديث لوكثف

القطر في بساتين قوم و عند الله غایت افضیت او به رواه حال لکنه مکتومه ایی شایه است و صحیح میباشد

و از خود پیغمبر بیان با بجهت از کتاب نامه الهیة و از کتاب البشیر فی شرح الموهبة القدی و در باب ثانی و در

حديث منزله اروي في نفس حلي و بس قطعى بر خلافت حلي ای علی بعد نبی میباشد پس این اقوال بر طائی است

بر بطران قول انا انه سيكون من الله و الرسول خليفة و است معین و سقا میباشد بل خود خلق منقار اند

بر کس را که خلیفه سازند خلیفه میشود پیغمبر به گاه و در زندگی خود از یک شهر می شهب و میری نزدیک برو و

و پیغمبر خلیفه و ولی هم خود در مقامت بلد خود را تا چند روز هم غالی کند از پس او چگونه این است و این عالم را

تا قیمة بنی قیسین ای علی خلیفه خود غالی کند است بر و در ناسا و کما قالت انجی حدیث غدیر با سجا ای آیه تطهیر بعد

و قاص ذکر کرد پس همین چهار اوله از شد بطرف و همین نفس به و الایه عهد علی و خلافة او میباشد و حدیث

بنابراین و لم یوق یعنی منسب و همین حدیث سولی است چنانچه آیه آیه دیگر منسب و زمین میباشد **حدیث**

حدیثی ذکر این یحیی السجستانی قال حدثنا نصر بن علی قال ابنا عبد الله ابن داود عن

عبد الواحد بن ائمن عن ابيه ان سعدا قال قال النبي لا دفن الراية الى اجل يحب الله رسوله

و يحب الله و رسوله يفتح الله على يديه فاستشرف لها اصحابه فدفعها الى علي **ترجمه**

امام نسائی با سنا خود از عبد الواحد بن ائمن از پدر خود روایت کرده که تحقیق سعد و قاص گفت که پیغمبر صلی الله علیه و سلم

فرمود البتة ضروري بعد هم را به سلام با بر و یکدوست میدارد و ندا و رسول او را و خدا و رسول هم دوست میباشد

میدارند و میکشایند خدا قلع خیر را بر دست او پس اصحاب گردنهای خود را بانه میکردند و سینه‌های خود را
 پیش میزدند برای علماء آن شرف بیست و شصت پس او پیغمبر از اجلی ابن ابیطالب **حدیث**
 حدثنا احمد بن سليمان الرازي قال حدثنا عبد الله قال اننا انما ابن ابي ليلى عن الحكم والنهاس عن
 عبد الرحمن بن ابي ليلى عن ابي عبد الله قال نعم ان كان يسير معه ان الناس قد نكروا منك انت تخرج في
 البرد في البلاد وتخرج في الحر في الحشو والثوب الغليظ الخشن قال اولم تكن معنا خیر
 قال بلى قال فان رسول الله بعث ابا بكر وعقده الراية فرجع وبعث عمر وعقده
 لواء فرجع بالناس فقال رسول الله لا عطين الراية ارجلا يحب الله ورسوله ويحبه الله
 ورسوله كراهة ليس بفداء يرسل الي وانا امره فقلت اني امره فقل وعني وقال اللهم
 اكفنا ذل الحر وبرد قال فما وجدت حرا بعد ذلك وبرد **ترجمه** امام زانی باسنا خود
 از کلمه و از منهای از عب الرحمن بن ابی لیله از پیغمبر خود روایت کرده که تحقیق روزی پدرم سیر با علی میکرد و
 گفت بعلی که تحقیق مرد و نجیب است که از مال تو میکنند چه تحقیق و رایام سردی تو لباس کهنه و نازک
 پوشیده میکردی و در ایام گرما و تابستان لباس گرم پنبه دار و لباس بنزد و پشت پوشیده میکردی علی
 در جواب راوی فرمود یا نبودی تو با من بر روز خیر راوی گفت آری پس علی فرمود که در آن روز
 حضرت رسول ابو بکر را بارایه اسلام مع جماعتی از صحابه بجناب خیر فرستاد پس ابو بکر خائف و گریخت
 و برگردید بعضی دیدن که حب یهودی و حبی از صحابه قتل شدند فی بعد او عمر را بارایه و لشکر سلام خیر
 فرستاد پس عمر هم چون ثانی شنید اول بعضی ظن یهودی و منزه خائف خائب برگردید پس پیغمبر صلوات
 و بنزد پیغمبر و دفعه بسیار منموم گردید صداع با حضرت لاحق شد پس پیغمبر فرمود البتة قطعاً میبسم
 این رایه اسلام را بگردیکه او دوست میدارد خاص او رسول او را دوست میدارد و خدا و رسول او هم
 او را او گراینی بسیار درنده لشکر و صفه روحه بعد حمله کننده بر آنها بغیر فرار و لاکر ز ثبات القدم و رسته
 مبارک ممالک علی لدوم میباشد پس پیغمبر آدم فرستاد من چشم درود ششم پس عرض کردم یا رسول الله
 من چشم درود ام پس پیغمبر آب بان مبارک خود در چشمهای من انداخت در همان آن چشمم گویاکه
 مذشت پیغمبر و آن وقت ایندها کرد که بار خدایا کفایت و حفظ کن علی را از وصول ذیة سردی و گرمی پس
 از آن روز من در زمستان و تابستان اصلا و ابدا اثری و ضرری از گرمی و سردی در نفس خود نمیابم

تشریح مقام تقی در است اول تقی را این چنین فرمودند و فرمودند که در حدیثی که در این

این روایت کرده اند که کان بوللی بسیر مع علی فکس بسلس ثوبان صیف فی سینه و ثوب المساء

فی الصیف فقد التز سلتک فکات اسودا و اعبت فی وانا ارمذ و من یوم حیدر قلت یا

رسول الله انی ارمذ نعتی نفس فی عیبی ثم قال اللهم زهبا عن الحز و بورد و حدیثا و کلاب و ا

بعد بوش و قال لا یحزن رجلا یحب الله و رسوله و محمدا و رسوله یلبس بفرقش و فی حدیث

الشیخی فاعصاهایه ما ان کما اویبی همیشه با حضرت میر سید سعید پیر علی بیاضی است و در وقت نماز

این همیشه پیشه با لباس همی از علی از سبب این من لباس در خلعت هم پر سیا پیش من فرمود که هر روز

پیشینه هم در عبیه و در پیشه و در وقت نماز همیشه سبب و مان سطره و در شبهای من اعانت و رحمت

این بهتر است سابق ش بر و در زمان کرد بازن و در نازل اوان علی ثمار و اویتیان کزن و

سوی را پس از انوقت السماء و بعد از نیت و تاثیر کرد و سرمانی یا بجهان این لباس سه و کرد و

بجس آن بوشم و در آن روز پیشه فرموده است همیشه چه بجهت سیر و بر آل او خاص و دست من در نماز

و بسوز و را و در رسول بود و در حضرت پیدمان او کرا بید و در نماز و در نماز و در نماز و در نماز

چه لازم و ملزوم و محبوب است که یکی گم را گذشته فیکرین و انقیاد و امیدین **پس** به و درین شهر نشو

حتی که زنده بماند و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا

سلام را با و داده فرستاد و همان روز به است علی بدقت و سبب بودی نیت قدحیه است ثانی و در نیت

س قاصیت یعنی مختص میباشد یکی آنکه در زمین علی با خدا و رسول و نامه و در آنجا و در آنجا و در آنجا

اینها این ممکن الحسول النبوی و مذاکره خود علی له و امه همه نماز و مکارک ثابت القوم با انشاء

و باره خدا و رسول بود و در او رسول هم مجتهد خود با و با آنها کرامات و معجزات و ثنا و مدح به درجه تسوی

میفرمودند حتی آنکه تجریم جمعی از علماء و زبیه هم زمانهای کربلا لاسیف الاذ و الفقار و لافعی الاعلی و عاتق

منو و ارشد و همه شکرشید صاحب **صواعق** میگویی چون با علی خصلتی در باره خود یافته بود که از اهل

ست و نیز دانسته بود که در این جهاد های کفار و کت من نیست این خود را و زنها لک و مکارک بی تمام

می انداخت و مانند او زبیه اعظمه با و او شده و در طایع ثابت القوم میماند بخلاف شیخین و دیگر صحابه که از

اشد با یا میگردد و زبان اقدام نمیدوند **اقول** آنچه این حج و غیره در و در و به ثبات علی نقل کردند و درین شکی نیست